

Zavita v svoj mehki in gorki kožušek, liže se in snaži, ter hoče pokazati, kako je treba otrokom biti čistim in snažnim. Nobenega madeža ne smete imeti ne na obleki ne na telesi, a še bolj se morate varovati dušnega madeža, to je greha, ki vam vzame nedolžnost in veselje ter vas stori neprijatelje nebeškega očeta. Minka je zdaj še v mladoletnem cvetju, zatorej pustimo jo, naj se raduje nežne stvarce, ki se jej tako sladko dobrika in prilizuje, da-si jo tudi nerahlo v svoje naročje stiska. Pustimo jej to nedolžno veselje!

A časi se menjávajo in menjávajo se tudi ljudje. Tudi za tebe, Minka moja, prišla bode dōba, ko bode nehalo tvoje nedolžno prijateljstvo do mucke, katero zdaj tako ljubeznjivo objemaš in stiskaš v svoje naročje. Takrat, o takrat se varuj vseh ónih, ki se ti bodo dobrikali in prilizovali s sladkostjo na jeziku, a v srci so deroči volkovi. Čuvaj te Bog, Minkica zala! T.

— x —

Penično gnezdo.

„**M**ati! mati!“ prikriči nekega večera Tonček k materi, „glejte kaj imam v klobuku!“

Mati: Hà, hà! pénico. Kje si jo pa dobil?

Tonček: Denes zjutraj sem ugledal v séči našega vrta gnezdo. Počakal sem do večera. Ko se je zmračilo, šel sem lepo počasi tjà, in hop! zgrabil sem ptička za kreljuti, ko se je tega najmanj nadejal.

Mati: Jeli bila pénica sama v gnezdu?

Tonček: Mladiči njeni so bili tudi notri! Še zdaj so takó majheni, imajo še mah; ne bojim se, da bi mi ušli.

Mati: In kaj bodeš počel s to ptico?

Tonček: Dejal jo bodem v kletko in obesil v izbi na steno.

Mati: In kaj bode z ubogimi mladiči?

Tonček: O tiste bodem tudi vzal in jih redil. Takój jih grem iskat.

Mati: Žal mi je, da ne utegneš po nje.

Tonček: Mar mislite, da je daleč? Lejte ondú, kjer óni suhi črešnjev štor stoji, nama ravno nasproti. Dobro sem si zapómnel kraj, kjer stoji gnezdo.

Mati: Tega ne mislim; a jaz samó to pravim, da pridejo po tebe žandarji, morda so vže pri vratih.

Tonček: Žandarji? Pridejo po mene?

Mati: Dà, po tebe. Brič je ravno kar tvojega očeta zaprl, in odpeljuje ga, dejal je, da pride še po tebe in po tvojo sestrico, da tudi vaju zaprè.

Tonček: O Bog moj! kaj bode nama storil?

Mati: V ječico bode vaju zaprl, da ne bosta mogla vèn, kadar bi hotela.

Tonček: O hudobni brič!

Mati: Žalega vama ne bode ničesar storil; jesti in piti bode vama dal vsak dan, le zaprta bosta in mene ne bosta videla več.

(Tonček se začnè jokati).

Mati: No, kaj ti je? Ali je to tako hudo, zaprt biti, ako imaš vsega dosti, česar potrebuješ za življenje?

(Tonček se iht in ne more govoriti.)

Mati: Brič dela ravno tako s tvojim očetom, s sestro in s teboj, kakor delaš ti s ptico in mladiči. Ti praviš, da je brič hudoben, nù hudoben si tudi ti.

Tonček (jokajoč:): O mati, jaz takój izpustim pénico. (Odkrije klobuk in ptica vesela zleti skozi okno.)

Mati objame Tončka ter mu reče: „Utolazi se, sinek moj! hotela sem te le skušati. Tvoj oče ni zaprt, in tudi ti niti tvoja sestra ne bodeta zaprta. Hotela sem ti le pokazati, kako hudobno si delal, ker si hotel ubogo ptico zapreti. Kakor si bil ti žalosten, ko sem rekla, da pridejo žandarji po tebe, takó, ali še bolj je bila žalostna tudi ta ptica, katero si bil vjel. Le pomisli, kako so ubogí mladiči po njej, svojej materi, zdihovali? Kakó je bila ptica žalostna, ko si jo bil vzel mladičem? Na vse to izvestno nisi bil pomislil, kadar si bil ptico vjel, kaj ne, Tonček ljubi?”

Tonček: Res, mati, na vse to nisem bil mislil.

Mati: V prihodnje nikoli ne zabi, da je Bog te nedolžne živalce zato ustvaril, da bi se veselile svoje prostosti. Kakó neusmiljeno bi zatorej bilo, ako bi jim grenili kratko življenje.

Otroci! posnemajte Tončka, in ne mučite ubogih živalic, ker vse stvari na zemlji, ptice pod nebom in ribe v vodi so ljudém velika božja dobrota. Konj nas nosi, vol nam dela, krava nam daje mleko, ovca volno, kokoš jajca, čebela med, a ptiči nam žvrgolé in prepevajo, ter nas razveseljujejo. Vse živali so nam koristne; smemo si jih tedaj v prid obračati, a ne jih nepotrebno mučiti. Otroci si morate vedno prizadevati, usmiljenim biti do nedolžnih živali. Ako bodete vže zdaj neusmiljenega srcá do brezumnih živali, pozneje tudi do ljudi ne bodete imeli nobenega usmiljenja.

At. Ž-d-č.

— * —

S m r t.

(Bolgarska pripovedka.)

Kadar vsega sveta je poklical smrt pred svoj prestol in jej rekel: „Idi tja v kraljestvo Sedmograško; v mestu Braševu bodeš našla mlado ženo, ki je vdova in mati dveh mladoletnih otrok. Ure njenemu življenju so potekle; pripelji jo k meni!“

Smrt se podá na pot ter pride na Sedmograško v mesto Braševo. Tu je našla ženo, vdovo in mater dveh nedoraslih dečkov. Stopivši v siromašno kočó, ugleda mlado mater, ko je ravno svoja dojenčka z občutki prave materine ljubezni negovala in poljubovala. Smrt to videč, zasmilila sta se jej dojenčka, katerima bi bila morala vzeti mater. Vrne se v nebesa, stopi pred Gospoda pravíc in mu reče: „Gospod! žena, katera bi morala umreti, mati je dveh ljubeznjivih dojenčkov; kdo ju bode hranil, ako jima vzameš mater?“

Gospod se je razsrdil, da ga smrt ne sluša ter ne izpolnjuje njegovih ukazov. Posegel je v morje, vzel iz njega školjko, plavajočo po neizmernih morskih valovih. Pokazal jo je smrti in jo vprašal: „Povej mi, kdo je njen oče? Kdo je njena mati? Kdo je njen brat, in kdo so njeni sorodniki? Kdo jo živi in oskrbuje? Nihče drug nego jaz, ki sem gospodar vsega stvarstva. In glej! sleherna stvar živi in se raduje po svoje. Mar misliš, da je moja skrb do ljudi manjša nego do nepopolnih živali? Zatorej idi in izpolni, kar sem ti ukazal.